

ken med Hensyn til Valg, men et andet er, paa hvilket Grundlag man vil unde dem det, og i denne Henseende bliver der en betydelig Forskel. Disse Forhold kunne altsaa ikke sammenlignes. — Saa ankede det ærede Medlem desuden i denne Sammenhæng over, at det er kun et meget lille Tal af Menighedsmedlemmer i Danmark, som have udtalt sig om denne Sag gennem de mange Adresser, der ere fremkomne. Deri kan maaske ligge noget, men jeg maa mindes om, at da der er Frihed til at fremkomme med lignende Henvendelser fra dem, der ere stemte for det tvungne borgerlige Ægteskab, maa der lægges særlig Vægt paa, at der ikke er kommet nogen saadan, hvorimod her fremkomme Udtalelser i modsat Retning fra henvendte 70,000 Mænd og Kvinder i den danske Folkekirke.

Til sidst udtalte det ærede Medlem om det foreliggende Ændringsforslag, at det vilde være at ligne ved en ny Lap paa et gammelt Klædebon, og i Henhold til Bibelens Ord mente det ærede Medlem, at det var absolut at forkaste. I samme Forbindelse udtalte han, at vi i Fremtiden vilde have som hidtil en tvungen kirkelig Vielse. Det vil jeg bestemt bestride. Det er netop det ejendommelige ved dette Forslag, at det hæver den Tvang for Folkekirkens Medlemmer, som hidtil har bestaaet med Hensyn til kirkelig Vielse. Denne Tvang vil forsvinde, saafremt det lykkes at føre dette Ændringsforslag igennem til Lov, saa det ærede Medlem kan ikke sige, at der fremtidig er Tvang.

Det er kun disse Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til at gøre over for, hvad der er fremkommet. Ud af min egen Tilskyndelse har jeg til Slut kun dette at sige, at jeg vil gerne fra denne Plads rette en inderlig, dybtfølt Tak til disse 70,000 Mennesker i Folkekirken, som have tilkendegivet Sympati for frivillig Indstiftelse af Ægteskabet, enten i Kirken eller for den borgerlige Ægteskabsforstander, og som absolut ere mod det tvungne borgerlige Ægteskab. Jeg vil inderlig takke dem, fordi deres Udtalelser ere i Samklang med, hvad jeg selv mener er det bedste, fordi jeg tror, det vil have en meget stor Betydning for denne Sag baade i Nutiden og i alt Fald i en overskuelig Fremtid. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget. Jeg vilde meget ønske og haabe, at det maatte blive ophøjet til Lov. Jeg tror, det vil bringe en Ro ind i disse Forhold, som vil være meget velgørende og velsignelsesrig.

Stilling: Med det Syn, som jeg har paa den foreliggende Sag, og som jeg tillod mig at udtale ved Sagens første Behandling, kan jeg kun med Glæde slutte mig til de foreliggende Ændringsforslag, og jeg maa udtale min Anerkendelse af, at Udvalget saa hurtigt er kommet frem med et Forslag, som jeg tror i sin store Helhed afhjælper de Mangler, der ere ved det bestaaende System, og som jeg tror i sin Almindelighed vil vinde Befolkningens Sympati. Det vilde have glædet mig meget, om jeg kunde have rettet denne Tak i Almindelighed til Udvalget som Helhed, uden at skulle bebrejde det ærede Mindretal noget. Jeg var maaske noget stærk i mine Udtalelser ved første Behandling, da jeg sagde, at de Folketingsmænd, der ellers ere saa følsomme Barometre for, hvad der rører sig i Befolkningen, havde ikke den rette Følning med Befolkningen her og vilde vanskelig kunne forsvare det paa Valgtribunerne. Det var maaske lidt stærke Ord, men det var min Overbevisning. De Adresser, som nu ere komme ind uden nogen Agitation, have vist, hvor stærkt Flertallet af Befolkningen ønsker Frihed til begge Sider, og de ere et Vidnesbyrd om, at jeg ikke har set fejl. Jeg havde derfor glædet mig, om dette Mindretal, der i det andet Ting er et Flertal, havde kunnet slutte sig noget mere sammen med os om de Tanker, der ere komne frem fra Flertallet i dette Ting, saa der kunde være Udsigt til at faa dette Lovforslag gennemført. Thi efter den ærede Ministers Udtalelser ved Sagens første Behandling og efter de Stemninger, der lod til at være raadende i det andet Ting, er det dog maaske et Spørgsmaal, om det lykkes at føre denne Sag igennem, og lykkes det ikke, betragter jeg det som noget meget sørgeligt, thi at der trænges til en Reform, ere vi alle enige om. — Nu vil jeg anerkende, at Mindretallet maaske har nogen Ret i at sige, at Lovforslaget ikke fuldt ud løser de Vanskeligheder, der ere fremhævede af den ærede Minister, og, som ogsaa fremhævet fra andre Sider, navnlig ere fremkomne i Kjøbenhavn. Jeg selv føler mig heller ikke fuldt tilfredsstillet i den Retning, jeg er ængstelig for, at det, at det er en enkelt Biskop, der skal afgøre, om en Præst skal kirkelig indvie Ægteskabet eller ikke, kan føre til Uensartethed, saaledes at Biskoppen i Aarhus siger ja, men Biskoppen i Ribe siger nej, osv. Jeg havde ønsket, at denne Myndighed havde været henlagt til et kirkeligt Raad, bestaaende af 2—3 Biskopper,